

— Истиня ли е поне, това що ми казуваш? дъще, по-пита болната като промвнн отведнъжъ гласъ и укроти като отъ чудо гнвнвийтъ и крутийтъ си тонъ.

— Истиняише е, майко, отговори Янка, и послѣ азъ мн-слѣхъ че никога не съмъ тя излъгала за нищо.

— Кога е тѣй, чуи да ти каажъ, дъще, много добръ си сторила. Азъ бѣхъ, и то безъ да знаиъ, казвамъ го грѣхътъ си, бѣхъ много прѣдубѣдена противу този раненийтъ пѣтникъ, но сега виждамъ че тѣзи ми прѣдубѣженія ся изглаждатъ и твоето мнѣние обрнн моето съвѣмъ.

— Младъ ли е този пѣтникъ?

— Младъ е, мамо, поне тѣй ми ся зндъ.

— Ами хубавень ли е?

Янка ся изчерви неволно. Между това отговори:

— Чертытъ му ми ся видѣхъ въ тѣмъ съразмѣрностъ но видѣхъ го когато спеше рнн си наговаше бесчуетвенъ, и послѣ блѣдността му бѣ таква, што ше да го е погрозила много.

— Но най послѣ тѣй както си е? избѣра болната съ упорство.

— Тѣй както си кадра е много, доискара момата.

— Вѣрувашъ ли че е джентлментъ.

— Никакъ не ся чуваагъ.

— Знаешъ ли му името.

— Слугата му го нарича прѣдъ мене рицаръ Раулъ де Трамленгъ.

— Дано Господъ скоро исцѣленіе да му даде, подзе болната съ едно причудливо усмихваніе, ше направѣхъ за него деветини на моѣмъ светѣ Богородицѣ.

Въ сщното врѣме похлопахъ ся портытъ. Янка ся ухвати на прозорецътъ да види.

Бѣше Яковъ който ся вращаше съ доктора.

Момата ся притече да отвори на новодошлытъ, и ги введе тутакъ си при рицаря.